

Granhults Hembygdsförening

”Julbrevet”

Nr 4 - December 2007

Gott folk.

Nu är det jul igen och det nya året närmar sig mycket snabbt.

Hembygdsgården är stängd och vissa aktiviteter försvinner helt och hållet ur ens vardag, såsom möten med hembygdsföreningen och kyrkan, medan mycket annat rusar in i ens liv istället. Barnbarn som vill att man kommer när det är dags för Luciatåg, julhandla, planera julfirandet och fundera över vad man skall göra på nyårsafton. En del av oss sockenbor, särskilt de som följer familjens traditioner, har det ofta förspänt, medan andra, av olika anledningar vill eller ofrivilligt måste hitta på nya grepp. Juletid är inte alltid en glädjens tid.

Ofta är det just vid dessa högtidsfiranden som man kan känna sig särskilt ensam. Och att vara ensam är som att bli mobbad, men då kanske ännu värre. När man mobbas ”på riktigt” vet man i alla fall vilka som är förövarna. Då kan man kanske också känna att man kan göra någonting, såsom springa iväg och gömma sig. Men vad gör man när man känner sig helt ensam? Vilka klandrar man? Hjälper det att springa? Från vem? Gömma sig? För vem?

De följande orden, som Harald har skrivit, passar bra in på detta ställe.

En liten julbetraktelse.

Lita på Gud, han kommer! Fast aldrig är det så mörkt som i Lucia- och adventstid. Ljuset som då kommer driver inte mörkret på flykten, men det lyser i all oansenlighet i dunklet. Lucias ljus är ett bud om Kristus som skall komma och därför är det svaga ljuset en påminnelse om hopp. Hennes enkla budskap är att det aldrig behöver bli helt mörkt. Hoppets ljus kan alltid finnas kvar också när allt annat verkar ha lämnat oss.

Med hoppets ljus får vi lysa oss framåt. Även om det långt ifrån lyser upp livsvägen i sin helhet så hjälper det oss att ta ett steg i taget. Upplevelsen av hoppet som sakta hjälper oss framåt på mödosam väg delas av många kristna. Livet kan bli hur mörkt som helst och det kan göra osannolikt ont, men lägre än till hoppets punkt behöver det aldrig sjunka – även om våra känslor försöker övertyga oss om motsatsen. En av våra främsta mänskliga uppgifter är att vara budbärare om detta hopp. I olika skeden i livet är vi olika starka, men med gemensamma krafter lyser och hjälper vi varandra framåt i livet.

Hoppets perspektiv är typiskt för hela adventstiden. Ordet advent betyder ankomst och vid jul firar vi visserligen att Jesus kom för två tusen år sedan, men främst att Han vill komma i våra liv i dag. Gud lever och är aktivare än någonsin förr. Han ser vår inre ensamhet och kommer. Vi behöver inte vara rädda för han kommer som ett barn. Han vill att vi ska bli som barn när vi tar emot honom för han har gåvor med sig till oss. Från Guds sida är allt klappat och klart!

God Jul och Gott Nytt År!

Harald

Den 23 oktober gick Inga Nilsson ur tiden, vid 76 års ålder. Eva skrev följande minnesord.

Nu vilar Inga Nilsson på Granhults kyrkogård i sina föräldrars grav. Hon föddes i Vitthult. Jag lärde känna Inga tidigt. Vi började första klassen i Glosängs skola och gick där i 7 klasser. Sen fick vi cykla till skolköket i Norrhult, sen blev vi konfirmerade i Nottebäck. Så var det dags att ut och roa oss, 1951 gifte vi oss och blev då svägerskor. Inga blev ju en duktig "Bondmora", generös och omtänksam. Vi var alltid goda vänner. Föreningarna hon var med i var hon alltid trogen. Minnesorden i Smålandsposten var Inga i ett "nötskal". Släkt och vänner sörjer nu henne. Hon fattas oss.

Eva

Med "Höstagille" och årsmöte i Granhults hembygdsgården avslutades år 2007s aktiviteter. Det kom ungefär 65 personer till hembygdsgården för att avnjuta de goda maträtterna och ett mycket mindre antal, nämligen 15 personer, infann sig i kyrkan för att delta vid årsmötet.

Det blev ett kort och kraftfullt möte och eftersom inga medlemmar hade anmält att vilja hoppa av blev styrelsen helt enkelt omvald.

Granhults kyrkonämnd hade sitt sista möte för året 15 november. Nämndens ordförande, "P-G", får ordet.

Så har ett år åter gått och kan läggas till Granhults kyrkas snart åtta hundra års historia. Tänk så många tusen gudstjänstbesökare som vandrat in i den låga kyrkporten under alla dessa år.

Året som gått har verksamheten präglats av sedvanlig hög aktivitet.

Nästa år är det planerat att konserveringsarbete skall ske i kyrkan och då kommer det att kunna bli en del inskränkningar i verksamheten.

Planeringen för en minneslund fortgår, men vägen till en sådan är stenig och kantad med svårigheter av administrativ karaktär.

En vård- och underhållsplan måste också framställas och det blir en utmaning.

I jul kan vi fortsätta att besöka den gamla helgedomen vid midnattsmässan på julafton, men för första gången på många år blir det ingen julotta. På nyårsafton är det som vanligt nyårsbön klockan 16.

Varmt välkomna till helgens gudstjänster

Med tillönskan om en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År,

Per-Gunnar.

Vår ovärderliga Granhults kyrkliga syförening har jag aldrig sett så ofta samlad runt mitt biljardbord som i år. Inte att medlemmarna spelade biljard, för det hörde jag inte. Däremot fördes det diskussioner om syföreningens auktion som anordnades i Lenhovda fredagen 16 november och ställdes inkomna vinster och objekt ut på biljardbordet. Biljardbordet klarade sig och auktionen blev en succé!

Lördagen 17 november besökte Jarnet och undertecknad en s.k. ordförandekonferens i Kronobergs Hembygdsgårds regi. Platsen var folkhögskolan i Grimslöv. Från 09.30 till 15.00 blev vi matade med idéer och information om hembygdsgårdsföreningars framtid, möjliga aktiviteter, support som man kan få, nya böcker som är på väg, samarbetsfrågor, m.m., m.m. Nästa möte kommer att äga rum 2 februari.

Vår förening har fått årets "Kronobergsbok" som denna gång har titeln "Svenskt glas under sex sekler". Den är tänkt att cirkulera bland medlemmarna, så hör av er om ni vill låna den.

Ordförandens eftertanke när han gick runt på tomten och rökte en pipa. "Jag är som en fotboll. Sockenborna är som spelare och vissa sparkar mig, bollen alltså, åt ena hållet, vissa åt det andra. Framåt, bakåt, till höger och till vänster. Inte nog med det, ibland går det uppåt och till och med trampas det på en så att det bär lite neråt. Men det gäller, som boll, att låta sparkandet bli oavgjort så att alla spelare skall vara någorlunda nöjda. Allt detta utan att bollen tappar luften. Det är nog ordförandes uppgift och inget annat, eller?"

Jag tackar alla som jag har haft nöjet att umgås och samarbeta med och vill avsluta med varma julhälsningar,
"Redaktör" Jan Augustin

0474-36060

augustin@hagaholm.se